

РЕШЕНИЕ

№ 12474

гр. София, 20.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 01.07.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **4738** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Г. Л. Б. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], подадена чрез пълномощник адв. Н. А. от САК, срещу Заповед № РД-26-230/15.04.2024 г., за прекратяване на служебно правоотношение, издадена от А. Л. в качеството му на постоянен секретар на отбраната към Министерство на отбраната на Република България, с която е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателя в качеството му на длъжност държавен експерт в отдел „Администриране и охрана на имоти“, главна дирекция „Инфраструктура и отбрана“, с ранг III старши, считано от 15.04.2024 г.

В жалбата се поддържа единствено некомпетентност на постоянния секретар да издаде заповедта, и поради това нищожност. Изложени са съображения, че орган по назначаването на оспорващия е министърът на отбраната, а постоянният секретар, издал оспорената заповед, съгласно отбелязването - МЗ № ОХ-670/15.08.2023г., е издадена от министър Т., но на 09.04.2024г. президентът издал указ за назначаване на служебно правителство и за министър на отбраната бил назначен д. А. З.. Оправомощаването на постоянния секретар е отпаднало и той не е компетентен да изпълнява функциите на орган по назначаването на държавните служители. Посочено е, че оспорващият е работил като граждански служител по служебно правоотношение в министерство на отбраната в дирекция на пряко подчинение на

министъра на отбраната, за която се прилагат Закона за администрацията и Закона за държавния служител.

Посочените съображения се поддържат от оспорващия лично и адв. А. в съдебно заседание, а в ход по същество се претендира основателност на жалбата. Иска се от съда да обяви нищожността на заповедта.

Ответникът - постоянен секретар на отбраната, чрез процесуален представител държавен експерт - юрист М., оспори жалбата в писмено становище и в ход по същество. Претендира, че със смяната на министъра на отбраната автоматично не се отменят издадените от него заповеди, процесната заповед за оправомощаване на постоянния секретар е за длъжността, без да се посочва конкретно лице, което я заема и не е ограничена със срок. Волята на министър З. е изразена писмено, с което е потвърдил заповедта за делегиране на правомощия на постоянния секретар по чл.6, ал.2 от Закона за държавния служител. Претендира законосъобразност на заповедта и присъждането на разноски за юрисконсултско възнаграждение.

По делото са приети доказателствата по административната преписка, представени от ответника.

Административен съд София-град, като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните, от фактическа и правна страна приема следното:

С жалбата по делото се претендира само нищожност на заповедта на основание чл.146, т.1 АПК и се иска от съда да обяви това, което искане не е ограничено със срок.

Видно от кадрова справка на л.38 от делото, за времето от 10.07.2023г. до 08.04.2024г., оспорващият е замел длъжността "съветник към кабинета на министъра - Политически кабинет в Администрацията на министерството на отбраната от дата 08.04.2024г. до 15.04.2024г. е заемал длъжността "държавен експерт в администрацията на МО. На последната длъжност е назначен със Заповед № РД - 26-224 от 05.04.2024г. , с която на основание чл.9 от Закона за държавния служител и пар.7 от ПЗР на същия закон, оспорващият е назначен за държавен служител на длъжността държавен експерт в отдел "Администриране и охрана на имоти" в главна дирекция "Инфраструктура на отбраната", длъжностно ниво 5 - експертно ниво 1Б от Класификатора на длъжностите в администрацията, с ранг II старши. Тази заповед е издадена от постоянния секретар на отбраната, позовава се и на т.1 от Заповед № ОХ - 670/15.08.2023г. на министъра.

Съгласно чл.6, ал.2 ЗДСл органът по назначаването може да възложи своите правомощия или отделни свои правомощия по служебното правоотношение с лицата от администрацията на постоянния секретар на отбраната, освен в случаите, когато в закон е предвидено друго. Съгласно чл. 290, ал.1 от закона за отбраната и въоръжените сили, служебните правоотношения с гражданите служители по служебно правоотношение възникват, изменят се и се прекратяват при условията и по реда на Закона за държавния служител и на този закон. Съгласно втората алинея на разпоредбата, органи по назначаването на гражданите служители по служебно правоотношение са министърът на отбраната и ръководителите на структурите на пряко подчинение на министъра на отбраната.

Оспорващият твърди в жалбата, че е заемал длъжност по служебно правоотношение в структура, която е пряко подчинена на министъра на отбраната. Назначаването му на длъжност в Главна дирекция "Инфраструктура на отбраната", определя принадлежността му към специализираната администрация на Министерство на отбраната. Тази дирекция не е посочена в сред структурите по чл.78 от Закона за отбраната и въоръжените сили нито в Правилника за устройството и дейността на министерството или в друг акт като структура на пряко подчинение на министъра на отбраната .

От своя страна, с т.1 от Заповед № ОХ - 670/15.08.2023г. на министъра. на отбраната, на постоянния секретар са възложени правомощията на министъра на отбраната като орган по назначаването на държавните служители по служебно правоотношение в министерството на отбраната, с изключение на правомощията на орган по назначаване на служителите в административните звена, пряко подчинени на министъра на отбраната. Действително, съгласно чл.290, ал.2 от Закона за в министерството на отбраната и въоръжените сили, министърът е орган по назначаването на държавните служители. както е посочено в писмените изявления на постоянния секретар, в изготвената от него и началника на отбраната докладна записка от дата 09.04.2024г., до новоназначения министър, е направено предложение делегираните правомощия с конкретни заповеди, в това число и с МЗ №ОХ-670/15.08.2023г. а останат в сила, адресирана до министъра на отбраната, се съдържа резолюция "да" и подпис.

Следователно, новоназначеният министър от 09.04.2024г. е запознат и изразил съгласието си с делегирането на правомощията по заповедта на постоянния секретар на отбраната по реда на чл.6, ал.2 ЗДСл вр. чл.290, ал.2 от Закона за отбраната и въоръжените сили. Съгласно последната разпоредба, орган по назначаването на държавните служители в министерството, е министърът, но чл.6, ал.2 от Закона за държавния служител, изрично предвижда възможността тези правомощия да бъдат делегирани на постоянния секретар, освен ако не е предвидено друго. В случаят друго е предвидено единствено по отношение на структурите, които са пряко подчинение на министъра.

От изложеното до тук следва, че по отношение на оспорващия, в качеството му на назначен на длъжността държавен експерт в отдел "Администриране и охрана на имоти" в главна дирекция "Инфраструктура на отбраната", постоянният секретар на министерството, по силата на делегираните му правомощия по чл.6, ал.2 от Закона за държавния служител, е орган по назначаването му.

Видно от оспорената Заповед №РД -26-224 от 15.04.2024г., издадена от постоянния секретар на отбраната, служебното правоотношение на Г. Л. З. е прекратено за длъжността държавен експерт в отдел "Администриране и охрана на имоти" в главна дирекция "Инфраструктура на отбраната", т.е. длъжността,на която е назначен със заповедта от 05.04.2024г., издадена от същия орган.

Всичко изложено води до извод, че оспорената по делото Заповед № РД-26-230/15.04.2024 г., за прекратяване на служебно правоотношение, издадена от А. Л. в качеството му на постоянен секретар на отбраната към Министерство на отбраната, с която е прекратено трудовото правоотношение на Г. Л. Б., на длъжност държавен експерт в отдел „Администриране и охрана на имоти“, главна дирекция „Инфраструктура и отбрана“, с ранг III старши, считано от 15.04.2024 г., е издадена от компетентен орган. Служебното правоотношение е прекратено за длъжност, на която

служителят е бил преди това назначен, и за която в жалбата се твърди, че е заемана по служебно правоотношение, също служебното правоотношение е прекратено на предвидено в закона основание - чл.10б, ал.1, т. 6 от Закона за държавния служител. При така установеното, не се установява незаконосъобразност по смисъла на чл.146 АПК, обосноваващ извод за нищожност на оспорената заповед..

Предвид всичко изложено, жалбата е неоснователна и съдът следва да постанови отхвърлянето ѝ.

При този изход на правния спор и своевременно предявено искане за присъждане на разноски, в тежест на жалбоподателя следва да бъдат възложени разноски за юрисконсултско възнаграждение. В полза на юридическото лице Министерство на отбраната на Република България, следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв., съгласно чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, във връзка с чл.37 от закона за правната помощ и чл.143, ал.3 АПК . Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 12-и състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. Л. Б. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], срещу Заповед № РД-26-230/15.04.2024 г., за прекратяване на служебно правоотношение, издадена от А. Л. в качеството му на постоянен секретар на отбраната към Министерство на отбраната на Република България, с която е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателя в качеството му на длъжност държавен експерт в отдел „Администриране и охрана на имоти“, главна дирекция „Инфраструктура и отбрана“, с ранг III старши, считано от 15.04.2024 г.

ОСЪЖДА Г. Л. Б. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], ДА ЗАПЛАТИ НА Министерство на отбраната на Република България сумата от 100 (сто) лева за разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

Съдия: